

HÓSEÁS 5-9.

Lapozzunk Bibliánkban Hóseás könyvének 5. fejezetéhez! Az 5. fejezetben Hóseás próféta az Úr üzenetét szólja a papokhoz, Izráel vezetőihez, illetve a királyi udvarhoz. *„Halljátok meg ezt, ti papok! Figyelj jól, Izráel háza! Hallgass ide, királyi udvar, mert nektek szól az ítélet, hiszen csapdává lettetek Micpában, és kifeszített hálónvá a Tábór-hegyen!”* (1. vers). Tábór meghatározó hegy Galileában – könnyen megtalálható, mert egy kör alakú, kupolás hegyről van szó. Konstantin édesanyja Ilona úgy gondolta, ezen a hegyen dicsőült meg Jézus, ezért a Tábór hegy tetején megépítették az átváltozás templomát. De ha megvizsgáljuk az Igét, azt olvassuk, hogy Jézus az átváltozást megelőzően egy magas hegyre mászott fel távol mindentől, így valószínűleg nem a Tábór-hegyre ment fel, hiszen az nem túl magas, és inkább központi fekvésű. Jézus átváltozására valószínűleg a Hermón-hegyen került sor. Micpa is a Hermón-hegy egyik csúcsa. Tábór tehát az ország, vagyis Samária középső részén helyezkedik el, Micpa viszont fent északon Libanonhoz közel. Amikor az északi törzsek megalapították az északi királyságot, Jeroboám király idővel aggódni kezdett, hogy ha az ország lakói továbbra is Jeruzsálembé járnak le az ünnepnapok idején Istent imádni, idővel elpártolnak tőle, és Júda királyának fogadnak majd hűséget. Ezért Jeroboám bevezette az északi királyságban az aranyborjú imádatát, Bételt és Dánt pedig megtette a bálványimádás központjának. Arra törekedett, hogy az embereket távol tartsa Jeruzsálemtől, a déli királyság fővárosától. Egyes elképzelések szerint a király embereket állíttatott a Tábór-hegyre, illetve Micpára, és amikor valaki mégis elindult Jeruzsálembé az Urat imádni, a hegyen lesben állók megtámadták és megölték. Így hát csapdát állítottak a Tábór-hegyen, illetve Micpában azoknak, akik Jeruzsálem felé igyekeztek. Ez az első ígevers egyik lehetséges magyarázata. Létezik azonban egy másik magyarázat is, ami szerintem kézenfekvőbbnek tűnik, már csak azért is, mert több érv is felsorakoztatható az első magyarázat ellen. Először is, valaki úgy is könnyen eljuthatott Jeruzsálembé, hogy a Tábór-hegyről ne vehessék észre – például ha valaki a Jordán-völgyén át ment, nem láthatták a Tábór-hegyről. Ha pedig Észak-Galileán keresztül, akkor a Micpa-csúcsról sem vehették észre. De most nézzük a másik magyarázatot! Eszerint a Tábór-hegy, illetve a Micpa-csúcs igazi madárparadicsomnak számított, így a madarászok képe tárul elénk, akik számos csapdájukat ott állították fel – és mindenekelőtt sólymokra vadásztak. A második magyarázat szerint tehát képe ez azoknak, akik csapdát állítottak Micpában, és kifeszítették hálójukat a Tábór-hegyen. *„Belemerültek a hűtlenségbe, de én mindnyájukat megfenyítem”* (2. vers).

„Én ismerem Efraimot” – amely meghatározó törzse volt az északi királyságnak –, *„Izráel nincs elrejtve előlem: De te, Efraim, most is paráználkods, tisztátalan vagy, Izráel! Tetteik nem engedik, hogy megtérjenek Istenünkhöz, mert parázna lelkiület van bennük, nem ismerik az Urat. Izráel ellen saját gögje*

tanúskodik, és elbukik Izráel és Efraim a maga bűne miatt, Júda is elbukik velük együtt” (3-5. vers). Elfordultak Istentől, és hamis isteneket imádtak – Isten ezt mindig is parázsnaságnak tartotta. *„Eltávolodtatok az élő igaz Istentől, és Baalt imádjátok, és egyéb bálványokat!”* – Isten erre úgy tekintett, mint szellemi értelemben vett paráználkodásra. Emiatt pedig eljön bukásuk napja. Ez az ígerész nemcsak az északi királyság, vagyis Izráel bukását jövendöli meg, hanem a déli királyságét, vagyis Júdáét is. *„Juhokat és marhákat áldozva mennek keresni az Urat, de nem találják: elzárkózott előlük”* (6. vers). Bár próbáltak számos áldozattal visszatérni Istenhez, Isten elzárkózott előlük - nem találják. *„Hűtlenek lettek az Úrhoz, törvénytelen fiaikat nemzettek, de majd fölemészti őket az újholdünneplés birtokukkal együtt”* (7. vers). *„Fújjátok meg a kürtöt Gibeában, és a trombitát Rámában, lármázzátok föl Bét-Ávent, riasszátok Benjámint! Efraim pusztává lesz a fenyítés napján, Izráel törzseinek tudtára adom ezt az elhatározást”* (8-9. vers). Isten tehát azt mondja, előre kijelenti nekik, minek kell történnie. *„Júda fejedelmei határrontók lettek, rájuk zúdítom haragomat, mint a vizez”* (10. vers). Amikor az északi királyság elbukott, ahelyett, hogy Júda gyászba borult volna, inkább megragadta az első adandó alkalmat, hogy határait kiterjessze. Asszíria északról támad, Izráel vereséget szenved, Júda pedig pompás lehetőséget érez arra, hogy területet szerezzen. Az Úr megfeddi őket hozzáállásuk miatt. Ahelyett, hogy gyászolták volna az északi királyság bukását, kapva-kaptak a lehetőségen, hogy határaikat kiszélesítsék.

„Rájuk zúdítom haragomat, mint a vizez”. *„Elnyomás éri Efraimot, ítélet töri össze, mert elvetemült lett, hiábavalóságot követ”* (11. vers). *„Ezért olyan leszek Efraimban, mint a moly, és Júda házában, mint a rothadás”* (12. vers). *„Látta Efraim betegségét, Júda is a fekélyét, ezért Efraim Asszíriába járt, a nagy királyhoz küldözgetett. De az nem tud meggyógyítani benneteket, nem orvosolja fekélyeteket”* (13. vers). *„Rátámadok Efraimra, mint az oroszlán, és Júda házára, mint az oroszlánkölyök. Én magam tépem szét, aztán elmegyek, és elviszem menthetetlenül. Majd visszavonulok lakóhelyemre, amíg meg nem bűnhődnek, és hozzám nem folyamodnak. Nyomorúságukban keresnek majd engem”* (14. vers). Az Úr itt kimondja, hogy népe nyomorúság idején már nem hozzá fordul segítségért, hanem az emberekhez. Nem istentől, hanem az asszíroktól kérnek segítséget. Ma délelőtt, amikor az istentisztelet után vejemmel hazafelé autóztunk, éppen az Apostolok cselekedeteiről, illetve a Szentlélek munkájáról beszélgettünk az egyházban. Megosztottam vele, milyen szomorúnak tartom, hogy az egyház hányszor megpróbálta már a Szentlélek munkáját emberi bölcsességgel helyettesíteni. Szomorú nap virradt ránk, amikor úgy érezzük, többé nincs szükség a Szentlélek dinamikus vezetésére gyülekezetünkben! Pedig hányan érezzük úgy, hogy mivel kijártuk a teológiát és megkaptuk a szükséges diplomát, megvan mind a képességünk, mind pedig a tudásunk ahhoz, hogy a Szentlélek helyett mi irányítsunk. Hiszen van egy másik diplomám is szociológiából! Megértem az emberi viselkedést, és tudom, hogyan lehet megfelelően manipulálni az embereket! Hányszor előfordult már, hogy az egyház a Szentlélek ereje helyett inkább

emberi képességekben kezdett bízni. Ezért is olyan gyenge napjaink egyháza – mert emberi képességekben bízik a Szentlélek ereje helyett. Efraimnak is ez volt a bűne. Emberekhez, Asszíriához fordult segítségért, nem pedig Istenhez, pedig végül éppen Asszíriát használja majd Isten a fenyítő botként Efraim életében.

A 15. versben azt mondja az Úr, visszavonul lakóhelyére és nem találja őt népe mindaddig, amíg be nem ismerik vétküket – amíg el nem ismerik, hogy nincs igazuk, hogy hátat fordítottak Istennek, hogy megszegték az Istennel való szövetséget, és megszegték a törvényt. Isten azt mondja, visszatér lakóhelyére, amíg el nem jutnak erre a felismerésre, és hozzá nem folyamodnak. *„Nyomorúságukban keresnek majd engem”* – a nagy nyomorúságra, Jákób nyomorúságára utalva, amikor szenvedésükben majd keresni fogják az Urat. *„Nyomorúságukban keresnek majd engem”*. Sajnálatos módon, a 15. fejezet határát itt húzták meg, pedig talán jobb lett volna, ha inkább a következő fejezet harmadik versénél húznak határt, hiszen a gondolatmenet mindaddig folytatódik. Mi persze megszoktuk, hogy a fejezethatárok gyakran gondolati egységek határait is jelölik – egy új fejezettel úgy gondolati egység kezdődik. Ebben az esetben viszont a gondolatmenet a 6. fejezetben is folytatódik. Isten tehát így szólt: *„Majd visszavonulok lakóhelyemre, amíg meg nem bűnhődnek, és hozzám nem folyamodnak. Nyomorúságukban keresnek majd engem”* (15. vers). És ők azt mondják majd: *„Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket”* (6. fejezet, 1. vers). *„Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte”* (2. vers). Bámulatos prófécia ez, mert ha megnézzük Izráel népének történetét, azt látjuk, hogy csaknem kétezer évig nem léteztek nemzetként. Péter levelében azt olvassuk, hogy *„az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap”* (2Péter 3:8). Ha ennek értelmében a két napot kétezer évként értelmezzük, képletünk teljesen egybeesik a tényekkel. Hiszen Izráel népe kétezer évig a világban szétszórva élt, ma azonban tanúi lehetünk a nemzet újjáéledésének. *„Harmadnapra föltámaszt bennünket”* – a harmadik évezredben. *„Harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte”* - vagyis ott lesz majd a Messiás, és ők vele élnek. Krisztus ezeréves uralkodásának idején Izráel népe ismét kiemelkedő pozícióba kerül, és Isten teljesít minden még be nem teljesült ószövetségi ígéretet. Először is, kiterjeszti határait az előzetesen megígért területekre, másodsorban pedig királyt ültet mindörökké Dávid trónjára: *„Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké”* (Ézsaiás 9:6). Bámulatos próféciát találunk itt Hóseás könyvében, ha megvizsgáljuk a jelenlegi helyzetet, most, 1982-ben, és a 2Péter 3:8-ban található képletet alkalmazzuk. Természetesen okkal kérdezhetnéd, vajon miből gondolom, hogy ezt a képletet kell ez esetben alkalmazni? Abból gondolom, hogy ez a képlet működik. Hiszen egészen biztosan nem két szó szerint vett napról van itt szó. A tények pedig azt igazolják, hogy csaknem kétezer év telt el

addig, míg Isten életre nem keltette népét. Izgatottan várom a harmadik évezredet, ami egyben az emberiség történetének hetedik évezrede lesz. Érdekes párhuzamot vonhatunk ezen a ponton bizonyos ószövetségi gyakorlatokkal, melyek értelmében a szolgálók hat évig kötelezően szolgálták urukat, a hetedik évben azonban felszabadították őket. Izgatottan várom a dicsőséges hetedik ezeréves időszakot, amikor Krisztus ül majd Dávid trónjára, Izrael pedig ott él majd előtte.

„Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet” (3. vers). Dicsőséges ígélet ez – ahogy eljön a földre az őszi és a tavaszi eső, úgy jön el Isten áldása is az utolsó időkben. Ez az igevers arra utal, hogy Isten helyreállítja majd Izráelt, és dicsőséges áldásokat önt ki rájuk azokban a napokban. Pál apostol a következőket mondja, amikor Izrael helyreállításáról ír: *„Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a pogányok gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek”* (Róma 11:12). Milyen dicsőséges is lesz a királyság kora, Krisztus ezeréves uralma! A továbbiakban Isten így kiált Efraimhoz, és az északi királysághoz: *„Mit csináljak veled, Efraim? Mit csináljak veled, Júda? Hűségetek csak olyan, mint a reggeli felhő, vagy mint a korán tűnő harmat”* (4. vers). Számunkra sem ismeretlen a reggeli felhő fogalma itt Dél-Kaliforniában. Hányszor hallunk a rádióban is reggeli felhőkről a tengerparton. De a reggeli felhők legfontosabb sajátossága, hogy idővel eltűnnek – abban a pillanatba, hogy az első napsugár felcsillan az égen, eloszlanak. Így volt ez a jó dolgokkal is Efraim és Júda életében – idővel eltűntek. *„Ezért a próféták által ostromoltam őket, beszédeimmel gyilkoltam őket: ítéletem napvilágra jön. Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égőáldozatokat”* (5-6. vers). Az emberek továbbra is vallási rítusokat hajtottak végre, de cselekedeteik mögül már hiányzott a tartalom. Pedig Istent jobban érdekelte, milyen a hozzáállásuk, mint az általuk bemutatott áldozat. Isten arra vágyott, hogy legyen bennük szeretet, illetve ismerjék Istent, de a nép csak egy üres vallásába kapaszkodott. Továbbra is áldozatokat mutattak be, de már nem volt élő kapcsolatuk Istennel. Emlékeztek Jézus efezusi gyülekezethez címzett levelére a Jelenések 2-ben? Jézus így szólt hozzájuk: *„Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról”* – Jézus kiemeli a gyülekezet cselekedeteit, de később hozzáteszi: *„de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet”* (Jel. 2:2,4). Olyan sok gyülekezettről elmondható ez ma is! Buzgón munkálkodnak, számos bizottság működik berkeikben, és rendkívül olajozottan működik a gépezet. A gyülekezet szüntelenül munkálkodik: megvannak a cselekedetek, de hiányoznak az érzések – mutat rá Jézus. Nincs már meg bennük az első szeretet. Efraim és Júda esetében is ezt látjuk: bemutatják ugyan az áldozatokat, de nincs bennük szeretet, és nem igazán ismerik Istent. Pedig Isten inkább szeretetét kér, illetve azt, hogy a nép megismerje Istent. Isten inkább ezt választaná a cselekedetek helyett. *„De ők megszegették a szövetséget Ádámban, hűtlenné lettek ott hozzám. Gileád a gonosztevők városa, vérrel van bemocskolva. A papok testülete olyan, mint az*

emberekre leselkedő rablóbanda: gyilkolnak a sikemi úton, galádságokat követnek el” (7-9. vers). A papság is vétkes volt tehát, sőt olyan volt, mint egy rablóbanda. Az eredeti héber megfogalmazás arra utal, hogy tulajdonképpen lesben állva várták azokat, akik a menedékvárosokba menekültek, és útközben meggyilkolták őket. „Szörnyű dolgokat láttam Izráel házában! Ott paráználkodik Efraim, tisztátalanná lett Izráel. Júda, számodra is eljön az aratás, amikor fordítok népem sorsán” (10-11. vers). Majd így folytatja az Úr:

7. fejezet: „Amikor gyógyítani akartam Izráelt, lelepleződött Efraim bűne és Samária gonoszsága. Álnokul élnek, tolvaj tör be a házba, rablóbanda fosztogat az utcán” (1. vers). „Eszükbe sem jut, hogy emlékszem minden gonoszságukra. Pedig ott vannak körülöttük tetteik, amelyek színem elé kerültek” (2. vers). Az emberek hajlamosak elfelejteni, hogy Isten nem felejt – Isten előtt semmi sem maradhat titokban. Ne gondold, hogy megúszhatod. „Eszükbe sem jut, hogy emlékszem minden gonoszságukra”. „Álnok módon örvendeztetik a királyt, hízelgéssel a vezéreket” (3. vers). „Mindnyájan házasságtörők. Olyanok, mint amikor a kemencét befűti a pékmester, de abbahagyja a tüzelést, míg a megdagasztott tészta meg nem kelt” (4. vers). A pékek általában még lefekvés előtt bedagasztottak, és a kemencében is tüzet raktak, és csak utána tértek nyugovóra. Amíg a tészta meg nem kelt, nyugodtan aludhattak, és persze mire megkelt a tészta, a kemence is készen állt a kenyérsütésre. Hóseás itt ezt a hasonlatot alkalmazza – a felfűtött kemencét a nép felfűtött szenvedélyeihez hasonlítja parázna kapcsolataikban. „Beteggé teszik királyunkat ünnepnapján tüzes borral a vezérek” – vagyis annyit ittak, hogy végül csak hánytak – „kezet nyújt a hangoskodóknak. Közelébe férköztek álnokul, szívük olyan, mint a kemence: egész éjszaka aludt haragjuk, de reggelre kigyulladt, mint a lángoló tűz. Mindnyájan izzanak, mint a kemence, megemésztik bíráikat. Királyaik mind elhulltak, egyikük sem kiáltott hozzám” (5-7. vers). Isten tehát felsorolja Izráel elleni vádait, és megindokolja, miért kell elbuknia.

„Efraim a népe közé keveredett. Olyan lett Efraim, mint a meg nem fordított lángos” – mint a lángos, amelynek szénné ég az alja, miközben a teteje még mindig nyers. Az ilyen lángos nem fogyasztható, semmire sem jó, csak arra, hogy kidobják. „Idegenek emésztik erejét, de ő nem veszi észre”. Emlékeztek, amikor Sámson azt mondta: „Kiszabadulok most is, mint máskor, csak megrázom magam!” (Bírák 16:20) – és nem vette észre, hogy már elhagyta őt Isten Lelke. Milyen szomorú. Tragikus, amikor az emberek még mindig szorgosan tevékenykednek, ahogy addig is, és észre sem veszik, hogy Isten rég elment. Szorgosan, gépiesen tevékenykednek, de vajon mi van a szívükben? Izráel sem vette észre, hogy elhagyta ereje. „Ősz haja fehérlik már, de ő nem veszi észre” (9. vers). Ez megint csak arról tanúskodik, hogy nem tudatosították, mi történt velük. „Izráel ellen saját gögje tanúskodik, mert nem tértek meg Istenükhöz, az Úrhoz, és ezek ellenére sem keresték őt” (10. vers). „Olyan lett Efraim, mint az együgyű, esztelen galamb! Egyiptomhoz kiáltanak, Asszíriába járnak” (11. vers). A galambok butácska madarak, és

a lehető legrosszabb helyekre építik fészüket. Figyeljétek csak meg! Lényegében nem is raknak igazi fészket, és arra sem figyelnek oda, hova építenek. Gyakran könnyen megközelíthető helyre fészkelnek, és ha ellopjuk a fészekből a tojásokat, tovább ülnek rajta! Esztelen madarak. Emlékszem, kisfiúként a barátommal mindig nálunk volt a parittyánk. Megcéloztuk a galambot, és éppencsak elvétettük, ott süvített el mellette a kavics – de a galamb meg sem mozdult, csak bambán körülnézett! Hogyan gondolhatta, hogy másodsorra majd ne sikerül eltalálnunk? A galambok valóban butácska madárnak tűnnek, és nem ítélik meg megfelelően a helyzeteket. Isten ezért is hasonlítja Efraimot az esztelen galambhoz, mely először Asszíriába, majd Egyiptomba repül, és az emberektől vár segítséget ahelyett, hogy Istenhez fordulna. Isten így szólt: *„Akármerre járnak, hálót fészítek ki eléjük. Elfogom őket, mint az égi madarakat, megfogom őket, amint hallom sereglésüket”* (12. vers). *„Jaj nekik, mert elhagytak engem! Pusztulás vár rájuk, mert elpártoltak tőlem! Én megváltanám őket, de ők hazugságot beszélnek rólam”* (13. vers). *„Ahelyett, hogy szívből kiáltanának hozzám, csak jajgatnak fekvőhelyükön, keseregnek a gabona és a must hiánya miatt, elfordulnak tőlem”* (14. vers). *„Én neveltem őket, én erősítettem karjukat, mégis rosszat gondolnak rólam”* (15. vers). *„Megtérnek, de nem a Felségeshez, olyanok, mint a meglazult íj. Fegyver által esnek el vezéreik, szitkozódó nyelvük miatt: így lesznek csúffá Egyiptomban”* (16. vers). Isten tehát így válaszol Efraimnak és Júdának.

8. fejezet: *„Kürtöt a szádhoz! Sasként tör az ellenség az Úr házára! Mert megszegették szövetségemet, ellene szegültek utasításaimnak”* (1. vers). Isten ismét felsorolja ellenük vádait. Először is megszegették szövetségét, másodsorban pedig ellene szegültek törvényének. Isten szövetségre lépett Izráel népével – ezen szövetség alapján lett volna Istenük és áldotta volna meg őket. *„Ha mindezt megcselekszitek, megáldalak benneteket, bő termést adok nektek, és sok utódot a földön”* – mondta Isten. Isten csodálatos áldásokat ígért népének, de ezek alapfeltételét a szövetség betartása jelentette. Isten és népének kapcsolata a szövetségre épült. A nép azonban megszegte a szövetséget, melyet Isten velük kötött. Érdekes látnunk, hogy Isten többször is szövetséget kötött az emberekkel az Ószövetségben. Isten szövetségre lépett Ádámmal, de Ádám megszegte azt. Isten szövetségre lépett Ábrahámmal és leszármazottaival, de megszegették a szövetséget. Isten Izráellel is szövetségre lépett, de ők is megszegették azt. Isten azonban az egyházzal új szövetséget kötött. A zsidókhöz irt levél elárulja nekünk, hogy az új szövetség egy jobb szövetséget is jelent. Isten létrehozott egy szövetséget, amely alapján a mi Istenünk lehet, mi pedig az ő népe. A kapcsolatunk ez esetben is egy szövetségre épül. De ha Ádám, Ábrahám leszármazottai, és Izráel is megszegették a velük kötött szövetséget, van-e számunkra remény? Miért gondoljuk, hogy jobbak vagyunk náluk? Az az igazság, hogy mi sem vagyunk jobbak. De jobb szövetséget kaptunk. Az a szövetség ugyanis, amit Isten Ádámmal, Ábrahámmal és Mózesen keresztül Izráel népével kötött, egytől-egyig az ő engedelmisségükre épült: *„Ha megcselekszitek mindezt, és*

eszerint éltek...”. De Isten velünk kötött szövetsége Jézus Krisztuson keresztül az Ő hűségére épül. A mi részünk annyi, hogy hiszünk őbenne és irántunk való hűségében. Az emberek elbuknak, de Isten sosem. Isten Izráellel kötött szövetsége elbukott, mert Izráel megszegte a szövetséget. De Isten velem kötött szövetsége sohasem szűnik meg, mert Isten hűségén alapszik, és Isten megtartja a szavát. Isten pedig megígérte, hogy ha hiszen az ő fiában, örök életem lesz. Isten dicsőséges szövetséget kötött velem, nekem pedig nem is áll szándékomban soha semmi mást tenni, csak egyszerűen hinni az Ő fiában. Én tehát Istenben bízom, és az ő hűségében, nem pedig abban, mennyire tudom én betartani a törvényeket és az előírásokat. Szeretem Jézus Krisztust, hiszek benne, és bízom az irántam való hűségében. Izráel tehát megszegte a szövetséget. Megszegte Isten törvényeit. Az Úr törvényei helyesek – ezt Pál levelében is olvashatjuk. A probléma tehát nem Isten törvényével van – az szent, jó és igazságos. Isten törvényével nincsen semmi baj. Sajnos néha mégis rossz fényben tüntetjük fel Isten törvényét, hiszen hányszor mondogatjuk, mi már nem a törvény alatt élünk – mintha az valami szörnyűséges dolog volna -, hanem kegyelemben járunk. Hajlamosak vagyunk úgy tekinteni a törvényre, mint egy gonosz, nem pedig egy nagyon is jó dologra. Nem! A törvény szent, igaz és jó! Mikeás ezt mondja: *„Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr!”* (Mikeás 6:8). Itt a harmadik vershez ugorva azt olvashatjuk, hogy Izráel elvetette a jót. Elvetették Isten Igéjét és Isten törvényét. Elvetették a jót – hiszen nincs semmi baj Isten törvényével. Pál azt írja, a baj velünk van. A törvény ugyanis lelki, mi viszont testesek vagyunk. A baj nem Isten törvényével van, hiszen Isten törvénye jó! Dávid ezt írja: *„Boldog az az ember, ki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz”* (Zsolt. 1:1-3). Isten törvénye jó! Isten megadta a törvényt, hogy egy társadalom alapjául szolgáljon. Ez a boldog és bővülködő élet alapja. Semmi baj nincs a törvénnyel! Izráel viszont megszegte a törvényt.

„Kiált majd hozzám Izráel: Istenem! Mi ismerünk téged!” (2. vers) – Isten viszont kijelenti, hogy nem ismeri őket. Mert elvetették a jót – az Istennel való kapcsolatukat és a szövetséget, ezért ellenség üldözi majd őket. *„Elvetette Izráel a jót, ellenség üldözi majd!”* (3. vers). *„Királyt választottak, de nélkülem, és vezért, akit nem ismerek el”* – az északi királyságban a nép Jeroboámot tette meg királynak, de döntésük nem Istentől volt. Isten a trónt Dávidnak és utódainak szánta. Az északi királyság élen viszont egymást váltották a dinasztiák, ahogy egyik király meggyilkoltatta a másikat, és a helyzet egyre kaotikusabbá vált. *„Királyt választottak, de nélkülem, és vezért, akit nem ismerek el”* – Isten nem adta hozzá beleegyezését. *„Ezüstjükből és aranyukból bálványokat készítették, de csak romlásukra”* (4. vers). Elkezdtek tehát más isteneket imádni, és más isteneket szolgálni. Ezzel vádolta őket Isten. *„Félredobom borjúdat, Samária”* – a király aranyborjú állítatott fel Bételben és Dánban, és azt mondta a népnek, íme,

ez istenük, aki kihozta őket Egyiptomból. „*Haragra gyulladtam miatta. Nem maradhat ez soká büntetés nélkül!*” (5. vers). „*Izraelből való ez, mesterember csinálta, nem Isten ez. Bizony, ízzé-porrá törik Samária borjúja!*” (6. vers). Isten tehát ítéletet hirdet isteneik felett. „*Ha szelet vetnek, vihart aratnak*” – amikor hátat fordítottak Istennek, és bálványokat imádtak, szelet vetettek – és vihart aratnak majd.

Bárcsak a mi nemeztünk is tanulna ebből, de mi már évek óta szelet vetünk. A bírósági ítéletek fokozatosan kirekesztették Istent nemzetünk életéből. Az egyik bíróság Arkansasban épp a múltkor határozott úgy, hogy a tudományos teremtésemélet nem több mint álruhába bújt vallás, ezért nem taníthatják az iskolákban az evolúcióelmélet alternatívájaként. Szomorúnak, sőt tragikusnak tartom ezt a határozatot, és úgy gondolom, komoly következményei lesznek. Az evolúcióelmélet tanítása már most is komoly hatással van társadalmunkra. A közoktatási rendszerünk csődben van - ezt hamarosan kénytelenek leszünk felismerni. Azt tanítjuk gyermekeinknek, hogy állatok, de sírunk és panaszkodunk, amikor állatokként is kezdenek viselkedni. Hány közoktatási intézményt kénytelenek rendőri felügyelettel ellátni, hogy megvédjék a tanárokat a tantermi állatkák támadásaitól. Milyen szomorú! Közoktatási rendszerünk állatkertté változott. Kalifano úr, a korábbi oktatásügyi miniszter leköszönésekor csak annyit mondott: „Az állami középiskola a lehető legrosszabb hely, ahová a serdülőket küldhetjük”. De miért? Szerintem azért, mert szelet vetettünk. Próbáltunk eltávolítani minden valamirevaló alapot – de ha ezt tesszük, minden összedől, mondja az Úr. Megengedtük, hogy Dewey, Watson, Huxley és a humanista alapokon nyugvó egzisztencializmus hassa át a közoktatást és az életünket. Így fokozatosan összemosódik a jó és rossz fogalma, eltűnnek az abszolút értékek, és hirtelen minden csupán nézőpont kérdésévé válik. A művészetekben is ez tükröződik – a modern művészetben, amit ha érteni akarsz, bevallom, még nálam is furábbnak kell lenned! Eltűntek belőle az igazi formák. Vannak olyan festmények, melyeket tudok értelmezni – az ott egy farm, ott a ház, körülötte kerítés, és ott legel egy tehén is a tisztáson. Ezt látom – ezt mindenki látja! De amikor a modern festészetben pár lépést hátralépnek és véletlenszerűen festéket öntenek a vászonra, és azt mondják, hogy az ott egy tisztáson legelésző tehén, bizony nehezemre esik megtalálni! Olyan ez, mint amikor kiskoromban a mennyezeti tapétát bámultam, vagy épp a felhőket figyeltem, és mindenféle alakzatokat véltem felfedezni. A gyermek képzelőereje nagyon élénk, így mindenféle dolgokat megláttam a felhőkben, vagy épp a mennyezeten, amikor például beteg voltam, és nem volt jobb dolgom annál, hogy a plafont tanulmányozzam. Előfordult, hogy nagy lelkesen kiáltottam is a bátyámnak: „Nézd, az ott egy lovacska a plafonon! Látod?”. „Nem, nem látom! Még hogy lovacska!”. „De ott van, nézd!”. „Én ugyan nem látom!” – válaszolta morcosan. Pedig én láttam! Ahogy ma látom Oriont a bikát kergetni fent az égen, amikor a csillagképekben gyönyörködöm. Való igaz, hogy az embernek használnia kell hozzá a fantáziáját, de akkor tényleg ki lehet venni Orion, illetve a bika alakját. De vajon mit kommunikál a modern művészet? Azt kommunikálja, hogy nincsenek abszolútumok – az

számít, amit te látsz a képen. És mindenki azt látja, amit csak akar. Az egzisztencializmus azonban elválaszt bennünket egymástól, mert közös alapunkat rombolja le. Magányos kis szigetté tesz engem, aki egyedül találok magam ebben a hatalmas világegyetemben, mert senki sem azt látja, amit én látok, és senki sem úgy gondolkodik, ahogy én. Hirtelen nagyon egyedül érzem magam, és hirtelen egyedül kell felépítenem saját létem alapjait, és egyedül kell értelmeznem a körülöttem lévő világot, és egyedül kell kitalálnom, hol is van benne a helyem. Nincs közös kiindulási alap, nincs egyértelmű jó és rossz – az egész azon múlik, én hogyan viszonyulok hozzá, hogy érzem magam benne, illetve hogy milyen hatással van rám. Nincs alap, és nincs megállás – az egész pedig kétségbeeséshez és reménytelenséghez vezet.

„Ha szelet vetnek, vihart aratnak. A gabona nem hoz kalászt, nem lesz belőle liszt, vagy ha lesz is, idegenek emésztik föl” (7. vers). A testies élet ürességet eredményez. Ha saját testies vágyainkat hajszoljuk, még üresebbé válunk, és még kevésbé érezzük majd magunkat elégedettnek. A gabona nem hoz kalászt – az egész csak pelyva, semmi más. Megeszed, de nem táplál. Az élet üressé válik, a gabona nem hoz kalászt, és ha terem is, idegenek emésztik föl. „Elpusztítják Izráelt! Olyan a népek között, mint egy értéktelen tárgy” (8. vers). Isten elveti őket magától, így két napig a pogányok között laknak, de harmadnapra feltámadnak. „Hiszen ők Asszíriába jártak, mint a kóborló vadszamar, Efraim szeretőket bérelt. Ha bért fizetnek is a népeknek, én majd összegyűjtöm őket. Kis időre megszabadulnak a fejedelmek királyának terhéől. Sok oltárt épített Efraim vétkesen: ezek az oltárok vitték őt vétkebe” (9-11. vers). „Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk” (12. vers). Abban a pillanatban, hogy egy ember úgy érzi, a törvény rá nem vonatkozik, baj van! „Szeretik a véresáldozatot, bemutatják az áldozati húst, azután megeszik, de nem is fogadja tőlük kedvesen az Úr. Nem feledkezik meg bűnükéről, megbünteti őket vétkeik miatt: vissza fognak tértni Egyiptomba. Izráel elfejeltette alkotóját” (13. vers) – milyen szomorú vád ez Isten részéről – a nép elfelejtette alkotóját. „Palotákat épített. Júda pedig sok erős várost épített. De tüzet bocsátok városaira, és megemészti palotáit” (14. vers).

9. fejezet: „Ne örülj, Izráel, ne ujjongj, mint a népek! Mert hűtlen lettél Istenedhez, és szereted a paráznaság bérét, minden szérűn a gabonát. De a szérű és a sajtó nem tartja el őket, hiányozni fog a must” (1-2. vers). „Nem lakhatnak az Úr országában, Efraim visszatér Egyiptomba, vagy Asszíriába kerül, és ott tisztátalant eszik” (3. vers) – Hóseás próféciájában megjövendöli az asszíriai fogságot, illetve azt, hogy egyesek Egyiptomba menekülnek majd. „Nem áldozhatnak bort az Úrnak, és nem lesznek kedvesek előtte véresáldozataik. Kenyerük csak éhségüket csillapítja, az Úr házába nem kerülhet” (4. vers). „Mit fogtok készíteni az ünnepnapra, az Úr ünnepnapjára? Akik elmennek az elpusztult országból, azokat Egyiptom gyűjti össze, Memfisz temeti el” – Memfiszben lesznek eltemetve – „Ezüstön szerzett értékeiket benövi a csalán, sátraikat fölveri a gaz” (5-6. vers) – azokat a gyönyörű helyeket, ahol egykor kincseiket tartották, illetve sátraikat is benövi a gaz és a csalán. „Eljön a büntetés ideje, eljön a megtorlás

ideje. Majd megtudja Izráel, bolond-e a próféta, eszelős-e a lélek embere? Mivel sok a bűnöd, nagy a gyűlölködés” (7. vers). „Ólalkodik a próféta körül Efraim, Istenem népe. Csapdát állítottak minden útjára, gyűlölködnek Istene házában” (8. vers). „Mélységesen megromlottak, mint egykor Gibeában. De nem feledkezik meg bűnükéről az Úr, megbünteti őket vétkeik miatt” (9. vers). Isten tehát felsorolja vádpontjait, és ítéletet hirdet népe felett. Így szólt Isten: „A pusztaban olyannak találtam Izráelt, mint a szőlőfűrtöt. Őseitekre úgy néztem, mint a fügefá első termésére” – ebben az igeversben Isten Izráel népét a fügefához hasonlítja. Ugyanezt látjuk a Jóel 1:7-ben, illetve a Jeremiás 24-ben is. Sőt, véleményem szerint Jézus is Izráelre utal, amikor a fügefát említi a Máté 24-ben. Ennek fényében persze okkal kérdezhetnéd: „De hát ha Izráel a fügefá, amely 1948-ban rügyezni kezdett, és ha az a nemzedék, amely ezt látta, addig el nem múlik, amíg minden más szintén be nem teljesül, akkor hogy is van ez?”. Hiszen most 1982-t írunk, hamarosan 1988 lesz, vagyis letelik a negyven év, tehát egy generáció elmúlik. De ha 1988-ban minden beteljesülne, hogyan lehetséges, hogy az egyház még mindig itt van a földön 1982-ben - pedig nekünk hét évvel korábban már el kéne ragadtatnunk. Bizony sok ebben a spekuláció. Ezek alapján először is azt kéne feltételezünk, hogy annak a generációnak a kezdete, amelyre Jézus utal Máté evangéliumában, Izrael megalakulásával esik egybe, vagyis 1948 májusára tehető. A másik feltételezés az lenne, hogy egy generáció pontosan negyven évet jelent. A harmadik feltételezés pedig az, hogy az egyházat hét évvel Jézus Krisztus második eljövetele előtt ragadja el Isten. Azért egyelőre még ezt az elképzelést se zárjátok ki, hiszen még nem jött el május 14.! Az Úr nem jött el 1981-ben, de ettől egyelőre még megáll ez a premissza. Ha május 14-ig sem tér vissza, akkor viszont azok, akik ezt az elméletet támogatják, kénytelenek lesznek újabb számításokat végezni.

Ami engem illet, én el sem tudom képzelni, hogy sokáig mehetnének még így tovább a földön a dolgok, ahogy jelenleg. Napjainkban néhány igencsak figyelemreméltó dolog történik a világban. Helmut Schmidt német politikus épp most jelentette be, hogy nyáron csúcstalálkozót szervez Brezsnyev és Reagan elnök között. A csúcstalálkozó célja mindenekelőtt Brezsnyev figyelmeztetése, hogy a nyugati hatalmak nem viccelnek, hanem nagyon is komolyan arra törekednek, hogy a Szovjetunió előrenyomulását megakadályozzák. Csak attól tartok, túl későn kezdtük komolyan venni a dolgokat. Jones tábornok, Keagan tábornok, Walt tábornok, és még sorolhatnám a jelentős tábornokokat, akik mind úgy vélik, 1982 meghatározó év lesz a szovjet –amerikai erőviszonyok terén. Véleményük szerint ez lesz az utolsó év, amikor a Szovjetunió még jelentős katonai fölényt tudhat a magának Amerika felett. 1983-tól kezdődően ez az előny egyre csökken majd, ahogy Amerika felgyorsítja fegyverkezési- és fegyverfejlesztési programjait, így remélhetőleg 1985-86-ra már valamiféle erőfölényre is szert tehetünk a Szovjetunióval szemben. Helmut Schmidt üzenete is az Brezsnyevnek, hogy vegye komolyan a többieket. Jelenleg nem sokat tehetünk. Nem sokat tehattünk abban sem, hogy megakadályozzuk a Szovjetunió

bevonulását Afganisztánba. Nem sokat tehattünk az iráni túsdrámát illetően sem. Túl késő volt, bár próbáltuk menteni a menthetőt. Amerika jelenleg egy gyenge pozícióban van a világban, ez pedig nem túl örvendetes – a gyengeséget sehol sem tiszteli a világ. Egyértelműen a Szovjetunió kezében van az aduász, és akkor veti be, amikor csak akarja. Nem sokat tehetünk.

Mindennek fényében egyszerűen el sem tudom képzelni, hogyan mehetnének még így tovább a dolgok mondjuk egy hosszabb ideig. Hadd mondjam el, hogy ha nem hinnék tiszta szívvel az Úrban, és nem benne bíznék, most is épp egy jó kis rejték hely után néznék, ahová elbújhatok, és ahol kivárhatom, míg minden elmúlik. Épp egy kis szigetet keresnék valahol a Csendes-óceán közepén. Gyűjtenék egy csomó kókuszdiót, meg vinnék magammal halászhálót, és ott vegetálnék, amíg el nem múlik az örület. De én nem emberekben bízom, nem is a fegyverekben, vagy a hadseregben, hanem az Úrban, és Isten Igéjében. Isten Igéjében pedig azt látom, hogy nem akkor semmisül meg minden, amikor az egyház is itt van még a földön, úgyhogy én egyszerűen csak az Úrra bízom utamat. Tény azonban, hogy egyre közelebb kerülünk annak a generációnak a végéhez, amely látta kirügyezni a fügefát. Szerintem van összefüggés a 10. vers között, melyben Isten azt mondja: *„Őseitekre úgy néztem, mint a fügefa első termésére”*, illetve a fügefa példázata között a Máté 24-ben. Véleményem szerint a fügefa valóban Izráel. Isten úgy tekintett rájuk a pusztában, mint szőlőfürtre, illetve mint a fügefa termésére. Amikor a nép kiért a pusztába, szőlőt talált ott – képzeljük csak el, milyen csodálatos élmény lehetett a népnek a zamatos szőlő a pusztában, hogy szomjukat csillapítsák! És bár Isten nagyon izgalmasnak és felfrissítőnek találta őket: *„De Baal-Peórhoz tértek”* – ennek az istennek az imádata volt az egyik legpajzánabb az összes pogány isten imádata közül -, *és gyalázatra vetemedtek. Olyan förtelmessé lettek, mint akit szerettek”* (10. vers). *„Elszáll, mint a madár Efraim dicsősége. Nem lesz szülés, sem fogamzás, sem terhesség!”* (11. vers). *„Ha fölnevelik is fiaikat, elveszem tőlük, nem lesz belőlük ember. Jaj lesz nekik, ha elfordulok tőlük”* (12. vers). Jaj annak az embernek, akitől elfordul Isten! *„Efraim alakját olyannak láttam, mint a mezőn elültetett fa. De Efraimnak ki kell szolgáltatnia fiait a gyilkosoknak”* (13. vers). *„Adj nekik, Uram! – de mit adj? Adj nekik meddő méhet és elapadt emlőket!”* (14. vers). *„Minden gonoszságuk Gilgálban kezdődött, már ott meggyűlöltem őket. Gonosz tetteik miatt kiűzöm őket házamból. Nem szeretem őket többé, mert vezérek mind pártütők”* (15. vers). *„Csapás érte Efraimot, gyökere elszáradt, nem hoz gyümölcsöt. Ha születnek gyermekei, megölöm kedves magzatait”* (16. vers). *„Elveti őket az Isten, mert nem hallgattak rá. Bujdosók lesznek a népek között”* (17. vers) – ez a prófécia beteljesedett, és mind a mai napig teljeseedik, hiszen még mindig vándorok ők a népek között. Ezt mondja tehát Isten Igéje – a történelem pedig alátámasztja. Ezért is bölcs dolog odafigyelni Isten Igéjére! Imádkozzunk!

Istenünk, kérlek segíts nekünk, hogy odafigyeljünk arra, amit mondasz. Segíts, hogy ne Efraim és Júda bűneiben járjunk – hogy ne bálványokat imádjunk, és a megfelelő dolgokat tartsuk prioritásoknak

életünkben. Segíts nekünk, hogy e világ gondjai, és a gazdagság, vagy egyéb dolgok csábítása ne fojtsa meg bennünket. Szeretnénk sok gyümölcsöt teremni a te dicsőségedre! Jézus nevében, ámen.